

Rentefoden noget over 4 pCt. Naar Bædsker i samkvæmhavende Nør ikke staa lige højt, saa maa der være noget i Bejen, saa maa der være en eller anden Hindring, efter hvis Tjernelse der vil blive Balance. Pengemarkedet maa jo følge de samme Love, og der maa altsaa være noget i Bejen, naar Rentefoden her hjemme skal være over 4 pCt., samtids med, at den i Frankrig og England kun er 3 pCt. Der er altsaa ikke Balance, og der maa kunne gøres noget. Hvad Hindringen hidtil har været for at udrette noget — om det er Uvidenhed fra vor Side eller Mangel paa Vilje fra vor Side eller Mangel paa Dygtighed i vor Handelsverden — skal jeg lade være usagt, men faktisk er det, at man nu i en lang Mærække har maattet finde sig i her at give betydelig højere Rente end i Best-Europa. For altsaa at faa Balance tilvejebragt og faa lige saa billige Penge her som i Udlandet, er dette Lovforslag fremsat. Som den højtærede Finansminister sagde, er det en Haandsrækning, særlig til vort store Erhverv, Landbruget, og jeg ser ikke rettere, end at Bejen til at faa Balance, til at faa en lige saa lav Rentefod her som i Udlandet, er at skaffe billige Penge paa vort Marked, og jo flere billige Penge vi kunne faa, ja, desto lettere tilvejebringes Balancen. — Jeg kan derfor ikke gaa ind paa, hvad der blev sagt af det ærede 3dje Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal), at det skulde være saa farligt at laane flere Penge, end man i Djebkliffet har Brug for. Jeg vil sige, at have vi saa stor Gæld her i Landet, som det hedder, af 15—16 Hundrede Mill. Kr. til en meget høj Rente, have vi god Brug for billige Penge, og naar først billige Penge komme herind, er det Midlet til at drive Rentefoden ned. Jeg b. klager derfor, at vi ikke have faaet en noget højere Sum end 25 Mill.; havde vi kunnet faa de 30 Mill., havde det haft en bedre Virkning naturligvis end med de 25 Mill. Det, som maa være Nr. 1 her, er, at vi faa et Middel til at faa Rentefoden ned. Kunne vi paa Rentefoden spare 10—20 Mill. Kr. om Aaret, er det en god Finansoperation, til Gavn for hele Samfundet. Selv om Staten skulde tabe lidt paa Omfættningen, naar hele Befolkningen tjener 10—20 Mill. Kr. om Aaret, er det jo i Virkeligheden en god Forretning. Men saadan som det foreligger her, er det jo saa langt fra, at Staten taber noget derved, at man snarere maa sige, at Staten oven i Købet vinder. Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Knudsen) mente, at Laanet var forholdsvis dyrt og egentlig skulde rangere med 3½ pCt.s Laan. Jeg

skønner ikke, at det paa nogen Maade kan udregnes saaledes. Efter de i Forslaget givne Oplysninger kan det, Staten skal udrede Aar for Aar, ikke blive højere — hvad ogsaa den højtærede Finansminister har oplyst — end 3,22 pCt., altsaa mellem 3½ og 3¼ pCt. De Omkostninger, Laanet medfører, ville jo indvindes igen derved, at vi modtage Laanet i Frks. Gevinsten derved er jo tilstrækkelig til at bære de Omkostninger, der ere omtalte i Lovforslagets næstsidste Paragraf. Og Laanet er jo uopsigeligt fra Kreditors Side, det afhænger altsaa af os selv, naar vi vilde betale det igen; det kommer an paa Konjunkturerne om 20 Aar. Der er jo ingen, der ved, hvordan de ville stille sig om 20 Aar. Skulde det stadig gaa opad, som det er blevet sagt af den ærede Taler, at om 20 Aar skulde disse Obligationer staa i pari, nu vel, saafar der jo Lejlighed til at konvertere igen, og saa kunne vi maasse faa en yderligere lav Rentefod; synker Kursen derimod betydelig, kunne vi jo afvente gunstigere Konjunkturer og, naar Obligationerne staa lavt, affrive dem med Gevinst. Jeg ser derfor ikke, at man kan være berettiget til at beregne større Rente, end der virkelig fremkommer under de Betingelser, her ere opgivne, og det er allerhøjest 3¼ pCt.

Naar det derfor er blevet sagt, at vi maasse kunde have laant disse Penge længere hen i Tiden og laant dem billigere, forekommer det mig, at det vilde være en underlig, uforstandig Fremgangsmaade. Naar der byder sig en god Chance, skal man benytte den, navnlig da Trangen er saa stor. Paa vort Bord ligger der jo et Andraagende fra Agravforeningen om, at der maa blive oprettet en Kreditforening, og at Staten vil garantere med et vist Beløb for disse ny Obligationer. Hvis det skulde vise sig, at denne Lov ikke skulde medføre en Rentenedsættelse, antager jeg, at det vilde være rigtigt at tage det andet Forslag op, som Agravterne ere fremkomne med, og jeg haaber ogsaa, at den højtærede Regering vil imødefomme noget saadant under den Forudsætning, jeg har nævnt. — Rentenedsættelsen vil jo bero for en stor Del paa, om den Konvertering, som er tilbudt i § 4, kommer til Udførelse eller ej. Jeg synes, at i saa Henseende maa vi erindre, at vi ingen Ret have til at konvertere selv, idet vi jo ere bundne, saa vidt jeg ved, endnu i to Aar. Naar det derfor er overladt til en Slags frivillig Konvertering i eet Aar, saa forekommer det mig, at det er det eneste, som man kunde gøre, saadan som Forholdene altsaa vare, og kunde det nu lykkes at kon-